

ՎԱՐՉԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ԴԱՏԱԿԱՆ ԱԿՏԵՐԻ ԷՌԻԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ԻՐԱՎԱԿԱՆ ՆՇԱՆԱԿՈՒԹՅՈՒՆԸ

Կարեն Ավետիսյան

ՀՀ վերաքննիչ վարչական դատարանի դատավոր

Հանրային իրավահարաբերություններից ծագող վեճերով դատական վերահսկողության, այսինքն՝ վարչական գործի քննության և լուծման ընթացքում դատարանի գործողություններն իրենց ձևակերպումն են ստանում տարբեր իրավական արժևորում ունեցող ակտերում, որոնք ուղղված են դատավարական և նյութական հարաբերությունների կարգավորմանը և ըստ այդմ դրանց բովանդակությունը կազմող սուբյեկտիվ իրավունքների և պարտականությունների հաստատմանը:

Վարչական դատարանը՝ որպես ազգային դատական իշխանության համակարգի բաղկացուցիչ օղակ (տես՝ ՀՀ Սահմանադրության 163-րդ հոդվածը), օժտված է արդարադատություն իրականացնելու իրավազրությանը և իր լիազորությունների շրջանակում ընդունում է կատարման համար պարտադիր բնույթի որոշումներ:

Դատական ակտերի դերակատարությունը հասարակական հարաբերությունների իրավական կարգավորման գործում իրավաբանական գրականության մեջ ուսումնասիրված թեմա է, սակայն, մեր կարծիքով, համակարգային հետազոտման դիտանկյունից առավել նպատակահարմար է խնդրո առարկայի վերլուծության հիմքում դնել դատական ակտերի դասակարգումը¹:

Վարչական դատարանների (վարչական դատարան, վերաքննիչ վարչական դատարան, վճռաբեկ դատարանի քաղաքացիական և վարչական պալատ) կողմից լուծվող հարցերի վերաբերյալ կայացված ակտերն ունեն իշխանական (հրամայական, պարտադիր) բնույթ և օրենքով սահմանված դատավարական ձև:

Վարչական դատարանների որոշումները դատարանի (դատավորի) կողմից գրավոր ձևակերպված դատավարական ակտեր են, որոնցում արձանագրվում են հանրային իրավահարաբերություններից բխող վարչաիրավական հարցերի լուծման կապակցությամբ դատարանի (դատավորի) իշխանական դատողություններն ու եզրակացությունները:

Իրավաբանական գրականության մեջ հանգամանալից վերլուծված են դատական ակտերի էության, իրավական նշանակության հետ կապված հարցերը, սակայն այետք է նշել, որ Հայաստանի Հանրապետության վարչական դատարանի (այսուհետ՝ վարչական դատարան) ակտերի էության և իրավական նշանակությանը վերաբերող հարցերը լրացուցիչ պարզաբանման կարիք ունեն: Ընդ որում, այդպիսի պարզաբանման հիմքում այետք է ընկած լինի դատական ակտերի տեսակային բաժանումը, քանի որ դատական ակտերը, ըստ տեսակների, միմյանցից էականորեն տարբերվում են իրենց իրավական գործողության հատկանիշներով:

Պետք է նկատել, որ վարչական դատարանի ընդունած դատական ակտերն ուղղված են սուբյեկտիվ իրավունքների պաշտպանությանը՝ միաժամանակ լինելով արդարադատության իրականացման ակտեր: Բացի այդ, վարչական դատարանի դատական ակտերն ունեն հաստատողական բնույթ, քանի որ դրանով հաստատ-

¹ Մանրամասն տե՛ս **Гурово Т.В.** Источники российского права: Автореферат, Саратов 1998: Источники (формы) права: вопросы теории и истории. Материалы Всероссийской научной конференции. Сочи, 2012; **Марченко М.Н.** Источники права. М. 2005: Նույնի խնդրո *Проблемы общей теории государства и права (Право)*. Учебник, том 2, М., 2014 և այլն:

վում են իրավունքներ և պարտականություններ: Հետևապես այս տեսանկյունից կարելի է պնդել, որ դրանք նաև կարգավորիչ են, քանի որ ձևավորված իրավահարաբերությունները վիճելիից դարձնում են անվիճելի:

Այսպես, վարչական դատարանի կողմից ընդունվող դատական ակտերը սահմանված են Հայաստանի Հանրապետության վարչական դատավարության օրենսգրքով (այսուհետ՝ վարչական դատավարության օրենսգիրք), որով, համաձայն օրենսդրի հատկորոշման, վարչական դատարանի ընդունած դատական ակտերը խմբավորվում են երկու խմբերում. առաջին խումբ ակտերը *միջանկյալ* դատական ակտերն են, իսկ երկրորդ խումբ ակտերը *գործն դատ էության լուծող* դատական ակտերն են:

Հաջորդիվ, վարչական դատարանի ընդունած դատական ակտերի հասկացությունը եզրագծող բնորոշումից հետևում է, որ վարչական դատարանի միջանկյալ դատական ակտերը նույնպես դատարանի (դատավորի) կողմից գրավոր ձևակերպված դատավարական ակտեր են: Բայցևայնպես, վարչական դատարանի դատական ակտերի հասկացության ձևակերպումը չպետք է սահմանափակել՝ դրանք միայն դատավարական ակտ-փաստաթուղթ համարելով կամ դատական ակտերի գրավոր ձևով ընդունվելու պահանջ-սկզբունքն առանցքային դարձնելով:

Մասնավորապես, վարչական դատարանի ընդունած դատական ակտերի բնույթի (կատարման համար պարտադիր են) հաշվառմամբ կարելի է փաստել, որ վարչական դատարանի միջանկյալ դատական ակտերը նաև անհատական ակտեր են, հետևապես դրանց նկատմամբ կիրառելի են «Նորմատիվ իրավական ակտերի մասին» ՀՀ օրենքի դրույթները: Մասնավորապես, այս օրենքի 2-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ *անհատական իրավական ակտը* նորմատիվ իրավական ակտի հիման վրա և դրան համապատասխան ընդունված *գրավոր* իրավական ակտն է, որը սահմանում է վարքագծի կանոն կամ առաջացնում է փաստական հետևանքներ և վերաբերում է միայն դրանում անհատապես նշված անձի կամ անձանց:

Համանման հայեցակարգ էր պարունակում նաև գործող վարչական դատավարության օրենսգիրքն ուժի մեջ մտնելու պահին (2014 թվականի հունվար) գործած «Իրավական ակտերի մասին» ՀՀ օրենքի (ուժը կորցրել է 2018 թվականի ապրիլի 7-ից) 2-րդ հոդվածի 1-ին մասը, որի համաձայն՝ իրավական ակտը Հայաստանի Հանրապետության ժողովրդի, Հայաստանի Հանրապետության պետական կամ տեղական ինքնակառավարման մարմինների, պետական կամ համայնքային հիմնարկների, ինչպես նաև իրավաբանական անձանց, դրանց առանձնացված ստորաբաժանումների կամ հիմնարկների՝ օրենքով նախատեսված դեպքերում և կարգով իրենց լիազորությունների շրջանակում ընդունած պաշտոնական *գրավոր* փաստաթուղթ է, որով սահմանվում են պարտադիր ձանաչման, պահպանության, պաշտպանության, կատարման կամ կիրառման ենթակա իրավունքներ, պարտականություններ, պատասխանատվություններ, սահմանափակումներ կամ այլ կանոններ, և դրանից բխեցված՝ նույն հոդվածի 5-րդ մասը, որը հանգում էր հետևյալին. *անհատական ակտը* նույն հոդվածի առաջին մասում նշված մարմինների՝ իրենց լիազորությունների շրջանակում ընդունած իրավական այն ակտն է, որն ունի ժամանակավոր կամ մշտական բնույթ, նախատեսված է մեկանգամյա կամ բազմակի կիրառման համար, չի պարունակում իրավական նորմ և սահմանում է վարքագծի կանոններ միայն դրանում ուղղակի անհատապես նշված (նախատեսված) ֆիզիկական կամ իրավաբանական անձանց կամ պետական կամ տեղական ինքնակառավարման մարմինների կամ պետական կամ համայնքային հիմնարկների համար:

Միևնույն ժամանակ պետք է նկատել, որ հանրային իրավահարաբերություններից ծագող վեճերով դատական վերահսկողության ընթացքում վարչական դատարանի ընդունած ոչ բոլոր միջանկյալ դատական ակտերն են ձևակերպվում գրավոր՝ չնայած այն իրողությանը, որ այդպիսի ակտերը նույնպես ընդունվում են որո-

շակի հարցերի լուծման կապակցությամբ, պարտադիր են դրանց հասցեատերերի համար, այսինքն՝ առաջացնում են փաստական հետևանքներ՝ միաժամանակ վերաբերելով միայն դրանում անհատապես նշված անձին կամ անձանց: Օրինակ, գրավոր չեն ձևակերպվում գործի քննությունը հետաձգելու (վարչական դատավարության օրենսգրքի 106-րդ հոդված) կամ գործի վարույթը կասեցնելու կամ գործի քննությունը հետաձգելու վերաբերյալ դատավարության մասնակցի միջնորդությունը մերժելու, վարչական դատավարությանը մասնակցող անձանց, ներկայացուցիչների և դատական նիստերին ներկա այլ անձանց նկատմամբ նախազգուշացման ձևով սանկցիա կիրառելու (վարչական դատավարության օրենսգրքի 102-րդ հոդվածի 5-րդ մաս) մասին վարչական դատարանի որոշումները (միջանկյալ դատական ակտերը):

Վկայակոչվածից հետևում է, որ վարչական դատավարության օրենսգրքով վարչական դատարանի համար սահմանելով որոշակի դեպքերում բանավոր անհատական իրավական ակտ ընդունելու լիազորություն՝ օրենսդիրը որոշակիորեն շեղվել է անհատական իրավական ակտին ներկայացվող պահանջից: Բայցևայնպես, մեր համոզմամբ նշված իրողությունն ամենևին չի ստորադասեցնում վարչական դատարանի կողմից բանավոր ընդունված որոշումների նշանակությունը գրավոր դատական ակտերի նկատմամբ: Այլ կերպ ասած՝ բանավոր անհատական ակտերը նույնպես, ստանալով արձանագրային ձևակերպում, ունեն իրենց ներհատուկ իրավաբանական ուժը:

Նկատենք Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքով նույնպես օրենսդիրը որոշակի դեպքերի համար դատարանին օժտել է ոչ գրավոր անհատական իրավական ակտեր ընդունելու լիազորությամբ, և որոշ գիտնականներ գտնում են, որ նման մոտեցումը հետապնդում է դատավարությունն ավելորդ չձանրաբեռնելու նպատակ:

Մեր համոզմամբ նույնպես վարչական դատարանին ենթակա գործերի քննության ընթացքում վարչական դատարանին վերապահելով որոշակի հարցերով ոչ գրավոր անհատական իրավական ակտ ընդունելու իրավազորություն՝ օրենսդիրը հետապնդել է դատավարական գործընթացներն ավելորդ չձանրաբեռնելու նպատակ հաշվի առնելով, որ վարչական դատարանի կողմից ընդունվող ոչ գրավոր (բանավոր կամ արձանագրային) միջանկյալ դատական ակտերի անմիջական բողոքարկման ինստիտուտ նախատեսված չլինելու պայմաններում բացակայում է այդ ակտերն անվերապահորեն գրավոր ձևով ընդունելու (կամ կայացնելու) անհրաժեշտությունը:

Պետք է արձանագրել, որ որոշակի դեպքերում վարչական դատարանն ընդունում է նաև, փաստորեն, նորմատիվ բնույթի իրավական ակտեր: Մասնավորապես, վարչական դատավարության օրենսգրքի 26-րդ գլխով նախատեսված պետական և տեղական ինքնակառավարման մարմինների ու դրանց պաշտոնատար անձանց նորմատիվ իրավական ակտերի վիճարկման վերաբերյալ վարչական դատարանին ընդդատյա գործերի քննության արդյունքում վարչական դատարանն ընդունում է նեգատիվ բնույթի նորմատիվ ակտ՝ նշված մարմինների (դրանց պաշտոնատար անձանց) ընդունած նորմատիվ իրավական ակտը կամ դրա այս կամ այն դրույթն ավելի բարձր իրավաբանական ուժ ունեցող (բացի ՀՀ Սահմանադրությունում) նորմատիվ իրավական ակտերին հակասող ճանաչելու դեպքերում:

Չնայած վկայակոչված դատական ակտերը բառի ուղիղ իմաստով նորմատիվ ակտեր չեն, սակայն դրանք գործող իրավական նորմերի համակարգում իրենց գոյությունը փաստացի փոփոխություններ են մտնում. վերացնում են ավելի բարձր իրավաբանական ուժ ունեցող նորմատիվ իրավական ակտին չհամապատասխանող նորմերը՝ դրանով փաստացի վերացնելով այն իրավունքներն ու պարտականությունները, որոնք սահմանված էին ավելի բարձր իրավաբանական ուժ ունեցող նորմատիվ իրավական ակտին չհամապատասխանող նորմատիվ իրավական ակ-

տով, և միաժամանակ դրանք համապարտադիր են, հետևապես այդ իմաստով իրենց իրավաբանական ուժով համահավասար են օրենքին:

Ամեն դեպքում պետք է արձանագրել, որ վարչական դատարանի ընդունած դատական ակտերը, լինելով նաև իրավակիրառ, քանի որ դրանց ընդունման հիմքում դրված են իրավական ակտերը, արդարադատության ակտեր են, որպիսի սկզբունքով էլ դրանք տարբերվում են այլ մարմինների կողմից կայացված ակտերից:

Անդրադառնալով վարչական դատարանի ընդունած (դատարանի կողմից կայացված) դատական ակտերի (միջանկյալ, գործն ըստ էության լուծող) իրավական նշանակությանը՝ պետք է նշել հետևյալը: Այսպես, վարչական դատարանի ընդունած միջանկյալ դատական ակտերը կարգավորում են գործի հարուցման և գործի ըստ էության լուծման միջակայքում ընկած խնդիրները՝ միաժամանակ որոշակի դեպքերում ազդարարելով ներկայացված հարցով հայցի հետագա՝ ըստ էության քննության անհնարինությունը: Մասնավորապես, հայցադիմումի ընդունումը մերժվում է վարչական դատարանի միջանկյալ դատական ակտով, որպիսի իրադրությունը ենթադրում է, որ այդ որոշումն ուժի մեջ մտնելու պայմաններում ներկայացված հայցով այլևս չի իրականացվելու գործի ըստ էության քննություն: Համանման իրողության է հանգեցնում նաև հայցադիմումը վերադարձնելու մասին վարչական դատարանի ընդունած որոշումը, եթե վերադարձված հայցադիմումը կրկին չի ներկայացվում դատարան:

Ստացվում է, որ մի դեպքում վարչական դատարանի ընդունած միջանկյալ դատական ակտերը կոչված են նպաստելու գործի ըստ էության քննությանը՝ արդարադատության իրականացման ուղեգծում օժանդակելով դրա փաստացի կայացմանը (օրինակ՝ հայցադիմումը վարույթ ընդունելու, փորձաքննություն նշանակելու, բաց թողնված դատավարական ժամկետը վերականգնելու, հայցի ապահովում կիրառելու, ապացույց պահանջելու, վկա ներգրավելու և այլն), մեկ այլ դեպքում՝ դրանց ընդունմամբ այլևս բացառվում է գործի հետագա քննության իրավական հնարավորությունը (նախորդիվ նկարագրված դեպքերում):

Ընդհանրապես, ցանկացած դատական ակտի ընդունումը հետապնդում է իրավական նպատակ, այսինքն՝ ուղղված է մոտակա կամ հեռակա խնդիրների կարգավորմանը: Այս տեսանկյունից հայցադիմումը վերադարձնելու կամ հայցադիմումի ընդունումը մերժելու մասին վարչական դատարանի որոշումը, փաստորեն, հետապնդում է մոտակա իրավական նպատակ, քանի որ բացառում է ոչ իրավաչափ վարույթի հարուցումը: Իսկ արդեն հայցադիմումը վարույթ ընդունելու մասին վարչական դատարանի դատական ակտը, որով, փաստորեն, թույլատրվում է իրավաչափ վարույթի հարուցում, հետապնդում է հեռակա նպատակ:

Միաժամանակ պետք է նշել, որ օրենսդիրը վարչական դատարանին վերապահել է նաև այնպիսի միջանկյալ դատական ակտ ընդունելու լիազորությամբ, որը, փաստորեն, որևէ նշանակություն չունի տվյալ գործի ըստ էության քննության համար: Մասնավորապես, եթե գործի քննության ընթացքում վարչական դատարանը պարզում է, որ պետական կամ տեղական ինքնակառավարման մարմինը թույլ է տվել ֆիզիկական կամ իրավաբանական անձանց իրավունքների կոպիտ կամ պարբերական խախտումներ, ինչպես նաև << Սահմանադրության կամ օրենքի այլ էական խախտումներ, ապա վարչական դատարանը վճռի (այսինքն՝ գործն ըստ էության լուծող դատական ակտի) հետ միաժամանակ կայացնում է լրացուցիչ որոշում (միջանկյալ դատական ակտ), որով պետական կամ տեղական ինքնակառավարման մարմնի համապատասխան պաշտոնատար անձի, իսկ անհրաժեշտության դեպքում՝ վերադասի ուշադրությունն է հրավիրում դատական քննության ժամանակ ի հայտ եկած այն էական խախտումների վրա, որոնք թույլ են տրվել վարչական գործով մինչդատական վարույթի ընթացքում: Նման որոշում կարող է կայացվել նաև լիցենզավորված և արտոնագրված սուբյեկտների նկատմամբ, եթե

կոնկրետ գործով առկա ապացույցները տվել են վերջիններս («Վարչական դատավարության օրենսգրքի 128-րդ հոդված»): Նկատենք՝ վարչական դատարանի լրացուցիչ որոշումը հետապնդում է համապատասխան իրավասու մարմինների կողմից ֆիզիկական կամ իրավաբանական անձանց իրավունքների կոպիտ կամ պարբերական խախտումները բացառելու ուղղությամբ պատշաճ շրջահայացություն ձևավորելու նպատակ:

Հետևապես կարելի է պնդել, որ վարչական դատարանի կայացրած միջանկյալ դատական ակտերի իրավական նշանակությունը հանգում է երեք տարբեր կարգավորումների. մի դեպքում դրանք կոչված են օժանդակելու գործի ըստ էության քննության իրականացմանը, մեկ այլ դեպքում օբյեկտիվ իրականության մեջ դրանց առկայությունը բացառում է գործի հետագա քննության իրավական հնարավորությունը, իսկ երրորդ դեպքում դրանց իրավական նշանակությունը հանգում է ընդհանրապես ֆիզիկական կամ իրավաբանական անձանց իրավունքների կոպիտ կամ պարբերական խախտումները բացառելու ուղղությամբ համապատասխան մարմինների կողմից անհրաժեշտ վարքագիծ ձևավորելուն: Ըստ այդմ կարելի է ընդգծել, որ վարչական դատարանի միջանկյալ դատական ակտերն ըստ տեսակների լինում են վարույթի պատշաճ և իրավաչափ իրականացումն ապահովող կամ կազմակերպական (թույլատրող), արգելող, զսպող:

Վարչական դատարանի գործն ըստ էության լուծող դատական ակտերի իրավական նշանակությունը ևս որոշակիորեն հանգում է ֆիզիկական կամ իրավաբանական անձանց իրավունքների խախտումները վերացնելուն, ինչպես նաև այդ խախտումները բացառելու ուղղությամբ համապատասխան մարմինների կողմից անհրաժեշտ վարքագիծ ձևավորելուն: Ընդ որում, այս դեպքում դատական ակտի՝ հատկորոշված եզրահանգմամբ ընդունման հիմքում պետք է ընկած լինի բնական իրավունքի գերակայության սկզբունքը, որի պահպանումն առանցքային դերակատարություն է ստանում այդ ակտի իրավական նշանակության ձևավորման ուղեգծում՝ հաշվի առնելով, որ բնական իրավունքներն արտացոլող սկզբունքները պետք է ունենան, այսպես կոչված, գերիմպերատիվ նորմերի հատկանիշ, ինչը նշանակում է, որ իրավունքի ցանկացած դրական նորմ պետք է համապատասխանի բնական իրավունքի համընդհանուր սկզբունքներին, հակառակ դեպքում այդ նորմն իրավաբանորեն ուժ չպետք է ունենա և չպետք է իրավական հետևանքներ առաջացնի, և ըստ այդմ այդպիսի նորմը չպետք է դրվի գործն ըստ էության լուծող դատական ակտի ընդունման հիմքում¹:

Այլ կերպ ասած՝ դրական նորմերի մեկնաբանման հիմքում պետք է ընկած լինի անձի բնական իրավունքն արտացոլող սկզբունքը, որով և կարևորվում է գործն ըստ էության լուծող դատական ակտի իրավական նշանակությունը:

Ամփոփելով նախորդիվ ամրագրված ողջ դատողությունները՝ պետք է փաստել, որ վարչական դատարանի ակտերի էության ու իրավական նշանակության հիմքում պետք է դնել այդ ակտերի տեսակային նշանակությունը, քանի որ ունենալով խնդրային տարբեր ուղղվածություններ՝ այդ ակտերն իրենց գործառնության ինստիտուցիոնալ դերակատարմամբ տարբերվում են միմյանցից: Հետևապես այն իրավական նշանակությունը, որը տրված է միջանկյալ դատական ակտերին, կիրառելի չէ գործն ըստ էության լուծող ակտերի նկատմամբ: Ուստի ճիշտ կլինի, որ առանձնացնենք այդ ակտերի էության ու նշանակության ընդհանուր և հատուկ բնութագրիչներ, այսինքն՝ բնութագրիչներ, որոնք վերաբերում են և՛ միջանկյալ, և՛ գործն ըստ էության լուծող դատական ակտերին, և բնութագրիչներ, որոնք վերաբերում են կա՛մ միջանկյալ, կա՛մ գործն ըստ էության լուծող դատական ակտերին:

¹ St'u **Нешатаева Т. Н.** Уроки судебной практики о правах человека: Европейский и российский опыт. М., Городец, 2007:

THE ESSENCE AND LEGAL SIGNIFICANCE OF JUDICIAL ACTS OF THE ADMINISTRATIVE COURT

Karen Avetisyan

*Judge of the Administrative Court
of Appeal of the Republic of Armenia*

This article is devoted to the identification of the essence and legal significance of judicial acts adopted by the administrative court in the direction of solving administrative and legal issues arising from public legal relations taking as a basis also the specific division of these acts (resolving the case on the merits and interim judicial acts).

The author, in particular, formulated the belief that, among other interim judicial acts issued by the administrative court, and, as a rule, the legal significance of judicial acts that resolve a case on the merits is reduced to identifying violations of the rights of individuals or legal entities and forming the necessary behavior of the relevant authorities to exclude these violations.

At the same time, within the framework of the article, the author emphasized that in certain cases, judicial acts of the administrative court, being individual legal acts, also have the character of a negative normative legal act.

In particular, emphasizing that judicial acts adopted by the administrative court (which entered into legal force) as a result of the proceedings to verify the legality of normative legal acts in cases subject to the administrative court, actually make changes to the system of existing legal norms the author expressed confidence that in this sense, the judicial acts indicated in their legal force are equal to the law.

As a result of the analysis carried out by the article, the author came to the conclusion that the essence and legal meaning of the acts of the administrative court should be based on the specific meaning of these acts stating that it would be correct to fix the general and special characteristics of the essence and meaning of judicial acts of the administrative court.

СУЩНОСТЬ И ПРАВОВОГО ЗНАЧЕНИЯ СУДЕБНЫХ АКТОВ АДМИНИСТРАТИВНОГО СУДА

Карен Аветисян

*Судья Апелляционного административного
суда Республики Армения*

Данная статья посвящена выявлению сущности и правового значения судебных актов, принимаемых Административным судом при разрешении административно-правовых споров, возникающих из публичных правоотношений, принимая за основу также специфическое деление этих актов (разрешение дела по существу и промежуточные судебные акты).

Автор, в частности, высказал точку зрения о том, правовое значение промежуточных судебных актов, принимаемых Административным судом, и, как

правило, судебных актов, разрешающих дело по существу, сводится к выявлению нарушений прав физических или юридических лиц и формированию необходимого поведения соответствующих органов для исключения этих нарушений.

Вместе с тем в рамках статьи автор подчеркнул, что в отдельных случаях судебные акты Административного суда, являясь индивидуальными правовыми актами, также имеют характер негативного нормативного правового акта.

В частности, подчеркнув, что судебные акты, принятые Административным судом (вступившие в законную силу) в результате производства по проверке законности нормативных правовых актов по делам, подлежащим Административному суду, фактически вносят изменения в систему действующих правовых норм, автор выразил уверенность, что в этом смысле указанные судебные акты по своей юридической силе приравниваются к закону.

В результате анализа, проведенного в статье, автор пришел к выводу, что сущность и правовое значение актов Административного суда должны основываться на конкретном значении этих актов, констатируя, что было бы правильным закрепить общие и специальные характеристики сущности и значения судебных актов Административного суда.

Բանալի բառեր – դատական ակտ, դատական ակտի բնույթ, դատական ակտի հրավական նշանակություն, դատական ակտի տեսակ, նեգատիվ նորմատիվ ակտ, դատական ակտի բնութագրիչ, միջանկյալ դատական ակտ, գործն ըստ էության լուծող դատական ակտ

Ключевые слова: судебный акт, сущность судебного акта, правовое значение судебного акта, вид судебного акта, негативный нормативный акт, характеристика судебного акта, промежуточный судебный акт, судебный акт, разрешающий дело по существу

Keywords: *judicial act, nature of judicial act, legal meaning of judicial act, type of judicial act, negative normative act, characteristics of judicial act, intermediate judicial act, judicial act resolving the case on the merits*